

Nieuw op school

Elza vindt het spannend: ze gaat na de herfstvakantie naar een andere school. Ver weg van de havo waar ze eerst op zat. Daar kon ze niet meekomen. En daar werd ze *geregeld* mee gepest. Ze was ook dom, vond ze zelf. Ze zat al voor de tweede keer in de eerste klas. Maar ze haalde wéér veel *onvoldoendes*. Daarom kon ze beter van die school af gaan. 'Op het vmbo is het makkelijker', zeiden haar ouders. 'Daar word je vast gelukkiger.'

Vandaag is het zover: de eerste dag. Elza wordt deze ene keer met de auto naar school gebracht. 'Zal ik met je meelopen naar binnen?', vraagt haar moeder. 'Nee, natuurlijk niet. Ik ben geen klein kind meer', zegt Elza nijdig.

Elza heeft het gevoel dat iedereen naar haar kijkt als ze het schoolplein op loopt. Ze hoort dat er gelachen wordt. Ze lachen me uit, denkt ze.

In de hal wacht de mentor van 2a haar op.
Hij geeft Nederlands. Voor de pauze heeft ze twee uur les van hem.
Samen lopen ze naar het lokaal van 2a toe.
'Bijna alle lessen heb je in dit lokaal', legt hij uit.
'Hier op school wisselen de leraren van lokaal, niet de leerlingen.
Denk er ook om dat we je telefoon niet willen zien.
Houd die in je tas, met het geluid uit.'

Stipt Om half 9 is iedereen binnen.
Elza staat wat onwennig naast de mentor.
Ze ziet dat alleen vooraan bij de deur nog plaats is. Maar ze kan nog niet gaan zitten. Eerst moet ze zich van de mentor voorstellen aan de klas.
Ze noemt haar naam: Elza de Groot.
Daarna moet iedereen zich aan haar voorstellen.
Elza weet dat ze de meeste namen meteen weer vergeet.
Maar Leila, die naam onthoudt ze misschien wel.
Dat meisje ziet er opvallend uit.
Ze heeft paars haar, zwarte kleren en heel veel zwart rond haar ogen.

'Wil iemand nog iets vragen aan Elza?', vraagt de mentor na het namen-rondje.
'Waar woon je?', vraagt een jongen.
'In de Gravenlaan.'
'Zo, dat is een dure buurt. Je vader is zeker dokter?'
Hè, stom dat die jongen dat vraagt, denkt Elza.
Toch knikt ze ja.

‘Dacht ik wel. Daar wonen heel veel dokters. Ik zou er ook wel willen wonen’, zegt de jongen.

‘Ik ook’, zegt een ander.

Ineens is het herrie in de klas.

Iedereen praat over geld, rijke mensen en grote huizen.

Elza hoort het met gebogen hoofd aan.

Inderdaad, denkt ze. Mijn ouders zijn rijk en we wonen in een dure buurt. Maar daar kan ik toch niets aan doen.

Gelukkig grijpt de mentor in.

‘Dames en heren!’, roept hij. ‘Ik *onderbreek* jullie geklets. Stilte, graag.’

Elza loopt gauw naar de vrije tafel.

Ze zit nog maar net, als er een jongen naast haar staat. Een jongen met rood, krullend haar.

‘Hé, Ben, zitten jij’, zegt de mentor.

‘Ja, maar die stoel is veel te laag voor haar’, zegt Ben.

‘Ik verander de *hoogte* wel even. Dat is goed, toch?’

De mentor knikt.

Ben bukt zich en rommelt wat onder Elza’s stoel.

Plotseling schiet de zitting omhoog. Even wipt Elza *een paar cm* de lucht in.

‘Dank je, dit is beter’, zegt Elza. Ze kijkt in het lachende gezicht van de jongen. Voor het eerst die ochtend ontspant ze zich een beetje.

Ruzie?

Het is pauze. *Allen* hebben haast om de klas uit te komen. Elza is de laatste. Ze aarzelt: naar de kantine of naar buiten?

De meesten gaan naar buiten. Dus dat doet zij ook. Langzaam loopt ze op het plein wat heen en weer. Ze voelt zich weer door iedereen bekeken. En een paar jongens roepen naar haar.

Niet op letten, denkt ze bij zichzelf. Maar ze vindt het heel vervelend. Op de havo waren ook van die jongens. Die liepen dan vlak achter haar en zeiden de stomste dingen.

Zo'n 50 m van haar vandaan ziet ze Ben met z'n rode krullen ... met een meisje.

Ze staan onder een enorme boom, heel dicht tegen elkaar aan.

Ze ziet nu ook dat de twee stiekem staan te roken. Ze delen een sigaret.

Ineens duwt het meisje hem van zich af. Dan loopt ze weg. Zouden ze ruzie hebben?, vraagt Elza zich af.

Veel tijd om erover na te denken heeft ze niet, want de bel gaat.

Een briefje

Na de pauze hebben ze wiskunde van meneer Tan.
Hij legt uit hoe je *negatieve getallen* van elkaar *aftrekt*. En dat duurt heel lang.
Veel kinderen hier weten niet dat een negatief getal hetzelfde is als een *mingetal*.
Elza wiebelt wat op haar stoel heen en weer.
Ze verveelt zich.

Achter haar kucht iemand. Ze draait zich om en kijkt recht in de blauwe ogen van Ben.
Vlug draait ze weer terug.
Een tel later voelt ze iets in haar rug.
Ze draait zich weer om.
'Pak aan, schoonheid', fluistert hij.
Voor ze beseft wat ze doet, heeft ze een briefje in haar hand.
Ze vouwt het onder tafel open en buigt zich om het te lezen. Maar dan klinkt de stem van de leraar: 'Elza, waarom staan de negatieve getallen in deze sommen tussen *haakjes*?'
Elza schrikt op. Ze ziet het strenge gezicht van Tan. Shit, waar heeft hij het over, denkt ze. Hij zal toch niets gezien hebben?

Ze stamelt iets over een minteken.
Hij zegt dat ze op moet letten.
Dan kijkt hij naar Ben en vraagt of die het antwoord weet.
'Nee, meneer.'
'Ook opletten, Ben. *D.w.z.* let op mij en op je wiskundesommen, niet op Elza.'

De klas begint te grinniken. Elza bloost.
Snel stopt ze het briefje in haar broekzak.
Dan kijkt ze naar de sommen die op het bord staan.
Ze ziet wat Tan bedoelde met zijn vraag.
Het antwoord weet ze ook.
Als je een negatief getal in een som moet aftrekken,
staan er twee mintekens naast elkaar.
Dat is lastig. Daarom staat het negatieve getal
tussen haakjes.

De hele verdere les probeert ze op te letten.
Maar ze denkt steeds aan Ben en het briefje.
Wat zou *erin* staan?